

finder vi nogle fælles spilleregler? Hvordan undgår vi svindel og humbug og varm luft og tropisk luft, og hvad der nu ellers siges? Hvordan får vi den handlingsplan skruet sammen, som internationalt set er så afgørende for, at vi kan klare de problemer, som vi står over for?

Socialdemokratiet finder, at Danmark har et godt udgangspunkt, og at vi kan bidrage med noget positivt, fordi vi viser i praksis, at vi kan og vil feje for egen dør, sideløbende med at vi gennem en progressiv energipolitik også fortsat vil være det hestehoved foran, som gør, at vi er i stand til at hjælpe andre, samtidig med at vi sælger avanceret vindkraft og energiteknologi til hele verden.

Selv om klimaforbedringerne sker med små skridt, er vi på rette vej, og derfor er der grund til at trække det glade budskab frem igen: Der er ingen grund til frygte et klimasammenbrud, en dommedag på klimaområdet, hvis vi i fællesskab tager udfordringen op og virkelig tager os sammen og gør noget i praksis, og det mener jeg at denne dagsorden er et godt udgangspunkt for.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Det er til den socialdemokratiske ordførers bemærkning om, at Frank Dahlgaard vil føre debat på Bjørn Lomborg-niveau – eller noget i den retning, blev der sagt:

Det var ikke mig, der trak Bjørn Lomborgs navn ind i debatten, det var hr. Steen Gade. Jeg tænkte ikke på Bjørn Lomborg; jeg tænkte på forfatteren og, så vidt jeg ved, videnskabsmanden ved Institut for Fremtidsforskning i Danmark Martin Ågerup, som skrev en kronik i Jyllands-Posten den 7. oktober i år, hvor han bl.a. henviste til udenlandske videnskabsfolk, som mener, at man kan sætte store spørgsmålstejn ved dette med drivhuseffekten, og at det er langt mere sandsynligt, at det er forhold på solen, der giver opvarmningen, end den menneskeskabte udledning af CO₂.

Så hr. Martin Glerup er velkommen til at føre en Lomborg-debat med hr. Steen Gade på et eller andet niveau, for det er som sagt ikke mig, der har trukket Lomborg ind i debatten. Men som gammel orienteringsløber kan jeg sige, at man udstikker en kurs og følger den, når man løber afsted; men en gang imellem er det faktisk sundt at stoppe op og lige se efter, om man har taget fejl og løber i en lidt forkert retning. Og det er det, vi skal diskutere om vi gør, for vi

risikerer jo at bruge en masse penge på en CO₂-miljøpolitik, som måske viser sig at hvile på et delvis forkert grundlag.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Hr. Martin Glerup talte om vigtigheden af at være et hestehoved foran, om at være ansvarlig og om det glade budskab, men verden er jo imidlertid sådan indrettet, at det er midlerne, der tæller, og ikke de smukke læbebekendelser. Og det, der bekymrer mig ved denne debat, er, at det er, som om der er en indirekte accept af det skred, der er sket i miljødebatten, nemlig accepten af de fleksible mekanismer.

Så jeg vil gerne spørge hr. Martin Glerup: Hvad er Socialdemokratiets perspektiv i denne debat? Er det, at vi bare skal acceptere flere og flere mekanismer? F.eks. nævnte ministeren tidligere i dag sinks. Skal vi bare f.eks. sige: Nå ja, det accepterer vi også sammen med alle de andre mekanismer; så skal vi bare sørge for at gøre dem lidt mere troværdige. Eller er det sådan, at man dog som minimum i Socialdemokratiet har en ambition om, at vi skal arbejde hen imod, at de fleksible mekanismer f.eks. kun tæller 10 pct., ja måske efterhånden ingenting? Eller er man til købs, er det laissez-faire, er det kræmmerne, der nu skal til at bestemme politikken?

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Ja, jeg tror, det er nødvendigt at spille på hele registret; det må jeg indrømme. Men det bortforklarer ikke, at vi skal feje for egen dør, men vi skal også være villige til at bruge andre mekanismer for at få løst det her problem; ellers får vi det ikke løst.

Til hr. Frank Dahlgaard vil jeg sige, at selvfølgelig er der mange forskellige faktorer, der har indflydelse på de klimaforandringer og klimatrusler, der er i dag, og nogle af dem er dem, som hr. Frank Dahlgaard fremhæver; men selv de mest forhærdede tidselgemytter må jo indrømme, at der er tegn på, at vores vejr og vores klima opfører sig underligt: Vi oplever tørke i Kina, kuldebølger i Bangladesh, oversvømmelser i Brasilien, Peru, Kenya og Polen, tyfoner i USA, at kæmpeisflager i de arktiske egne smelter, osv. Og i 1980'erne og 1990'erne har vi på den nordlige halvkugle oplevet de 10 varmeste år i de sidste 600 år, og vi har oplevet, at den globale vandstand er steget med mellem 10 og